

(இந்த மகா வாக்கியங்கள் மாதேஸ்வரியின் (இனிமையான ஜகதம்பா தாய்)
நினைவு நாளன்று காலை வகுப்பில் கூற வேண்டும்)

ஞானத்தின் மூன்றாவது கண் தான் (ஞானம்) வாழ்க்கையில்

சுகம் மற்றும் அமைதிக்கு ஆதாரம் ஆகும்

பாட்டு: இன்று இருளில் மனிதர்களாகிய நாம்.....

ஓம் சாந்தி. மனிதர்களாகிய நாம் இருளில் இருக்கிறோம் என பாடலில் கேட்டீர்கள். ஆனால் இன்று உலகத்தினரோ நாம் மிகவும் வெளிச்சத்தில் இருக்கிறோம், எவ்வளவு வெளிச்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறார்கள். நிலவு வரை போகலாம், ஆகாயம் நட்சத்திரங்களில் கூட சுற்றி வர முடியும். இன்று மனிதன் எதைச் செய்ய முடியாது? எனவே இந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் பார்த்து மனிதர்கள் மிகவும் பிரகாசத்தில் வந்து விட்டதாக நினைக்கிறார்கள். பிறகு நாம் இருளில் இருக்கிறோம் என்று பாட்டில் கூறுகிறார்கள். அப்படி என்றால் எந்த விஷயத்தில் இருளில் இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு ஆராய்ந்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், நிலா, நட்சத்திரங்கள் வரை போவதற்கான தைரியத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவை அனைத்தும் இருந்தாலும் எது வாழ்க்கையில் வேண்டுமோ, சுகம் மற்றும் அமைதியினால் நிரம்ப வேண்டிய வாழ்க்கை நிரம்பவில்லை. அதில் மனிதர்கள் இன்னும் உயர வில்லை. வாழ்க்கையில் சுகம், சாந்திக்குப் பதிலாக மேலும் துக்கம் அசாந்திதான் அதிகரித்துக் கொண்டு போகிறது. எது மனிதர்களுக்கு வேண்டுமோ அதில் கீழே சென்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அதில் இருளில் இருக்கிறார்கள் என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது. இப்போது பாருங்கள், வீட்டிலிருந்துக் கொண்டே இங்கே பார்க்கிறார்கள், அங்கே பேசுகிறார்கள். டெலிவிஷன், ரேடியோ போன்ற பொருள்கள் இருக்கின்றது. ஆனால் இவை இருப்பினும் வாழ்க்கையில் சுகம் மற்றும் சாந்தி என்று எதைக் கூறுகிறோமோ அவை இல்லை. அதில் தான் இருளில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே தான் இன்று மனிதன் இருளில் இருக்கிறான் என்று கூறுகிறார்கள். இன்று பாருங்கள், நோய்களுக்காக எத்தனை சிகிச்சைகள், எத்தனை மருந்துகளைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆனால் நோயாளிகளோ இன்னும் அதிகரித்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். நமக்கு துன்பமும், அசாந்தியும் அதிகரித்துக் கொண்டு தான் போகிறது. ஆகவே தான் இப்போது நீ, வா என்று அழைக்கிறார்கள். யாரை அழைக்கிறார்கள். இதற்காக எந்த மனிதரையும் அழைக்கவில்லை. பரமாத்மாவைத் தான் அழைக்கிறார்கள். மனிதனிடம் கொடுப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. நாம் அனைவரும் மனிதர்கள் என்று கூறுகிறார்கள் என்றால் அதிலேயே சாது, சன்னியாசி, மகாத்மா அனைவரும் வந்து விடுகின்றனர். யாரெல்லாம் நம்மை விடுவிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறார்களோ அவர்களும் இப்போது மனிதர்கள் தான். மேலும் அனைத்து மனிதர்களும் இருளில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே நமக்கு என்ன வேண்டுமோ அது நமக்கு கிடைக்கவில்லை. பிறகு பரமாத்மாவை அழைக்கிறார்கள். குருடர்களின் ஊன்றுகோல் நீங்கள் தான் என பாடவும் செய்கிறார்கள். ஆனால் எதில் குருடர்களாக இருக்கிறார்கள். பார்ப்பதற்கு கண்கள் இல்லை என்ற அர்த்தம் கிடையாது. இந்த பொருள்கள் மற்றும் அனைத்து விஷயங்களையும் பார்ப்பதற்கு இந்த கண்கள் இருக்கிறது. ஆனால் எதை ஞானக் கண் என்று கூறுகிறோமோ அந்த கண் இல்லை. எனவே, இந்த கண் அல்லது ஞானம் இல்லை என்றால் வாழ்க்கையில் முழுமையான சுகம் மற்றும் அமைதி எப்படி வரும். ஆனால் அந்த ஓவியர்கள் சித்திரங்களில் காண்பித்திருப்பது போன்று அந்த ஞானக் கண் இங்கே வராது. ஒரு வேளை மூன்றாவது கண் உடைய மனிதர்கள் ஒரு காலத்தில் இருந்திருக்கலாம் என சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படி மூன்று கண்களை உடைய மனிதர்கள் யாரும் இல்லை. சித்திரங்களில் இவ்வாறு காட்டப்பட்டுள்ள அலங்காரங்களின் பொருளையும் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு போதும் மூன்று கண்கள் மனிதர்களுக்கு கிடையாது. அவர்கள் மனிதர்களாக இருந்தாலும் சரி, வேறு யாராக இருந்தாலும் சரி. மனிதர்கள் தான் தேவதைகள். மேலும் மனிதர்கள் தான் அசுரர்கள் ஆவர். அது மனிதனின் தகுதி ஆகும். மற்றபடி மனித உடலின் தோற்றத்தை மாற்றுவது கிடையாது. அப்படி மாற்றுவதால் சிலருக்கு நான்கு கைகள் தோன்றும், சிலருக்கு மூன்று கண்கள் தோன்றும் என்பதெல்லாம் கிடையாது. அல்லது அசுரன் என்றால் அவனுடைய தோற்றத்தில் ஏதாவது வித்தியாசம் இருக்கும் என்பதும் அல்ல. தகுதியற்றவனாக மனிதன் மாறும் போது அவனுக்கு அசுரன் என்று பெயர். சர்வ

குணங்களும் நிறைந்தவராக, 16 கலைகளும் நிரம்பியவராக, சம்பூரண நிர்விகாரியாக தகுதி அடையும் போதும் தேவதைகள் என அழைக்கப்படுவார்கள். மற்றபடி இந்த சரீரத்தின் உருவாக்கத்தில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. அவர்களுடைய தகுதியில் தான் வித்தியாசம் ஏற்படுகிறது. அதற்குத் தான் பவித்திரமானவர்-அபவித்திரமானவர் அல்லது குணம் நிறைந்தவர்- அவகுணம் நிறைந்தவர் அல்லது கீழானவர்-உயர்ந்தவர் என்று சொல்லலாம். இந்த வார்த்தைகள் அனைத்தும் பின்பற்றுவதைப் பொருத்து தான் இருக்கிறது. நான்கு கைகளுக்குக் கூட பொருள் இருக்கிறது. இரண்டு பெண்ணினுடையதாகும், இரண்டு ஆணினுடையதாகும். ஆணும், பெண்ணும் பவித்திரமாக இருக்கும் போது நான்கு புஜங்கள், இரட்டை கிரீடம் அரசாட்சி அடையாளம் காண்பிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இராஜ்யம் இருந்த போது அனைத்து ஆண்களும், பெண்களும் சுகமாக இருந்தனர். அவர்களைத் தான் நான்கு புஜங்களின் ரூபத்தில் காண்பித்துள்ளனர். மேலும் இராவணனுக்கு 10 தலைகளைக் காண்பிக்கிறார்கள். அதற்கும் பொருள் இருக்கிறது 10 தலைகளை உடைய மனிதர்கள் யாரும் கிடையாது. இதுவும் ஒரு விகாரத்தின் அடையாளம் ஆகும். இல்லறம் அபவித்ரமாகும் போது பெண்களின் 5 விகாரங்களையும், ஆண்களின் 5 விகாரங்களையும் இணைத்து 10 தலைகளைக் காண்பித்துள்ளார்கள். எனவே ஆண், பெண் அபவித்திரமாகும் போது இவ்வுலகம் துக்கமடைகிறது. ஆணும், பெண்ணும் பவித்ரமாகும் போது உலகம் சுகமானதாகிறது. மனிதர்கள் தூய்மையாக இருக்கின்ற போது இயற்கையாகவே ஆரோக்கியமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களின் தோற்றம், இயற்கையான அழகு போன்றவைகளில் வித்தியாசம் ஏற்படலாம். மற்றபடி மூன்று கண்கள் அல்லது பத்து தலைகள்..... தோற்றம் உருவாவதில்லை.

இது ஞானக்கண். இந்த கண்ணினால் தான் சதா சுகம், சாந்தி அடைய முடியும் என பாபா கூறுகின்றார். இங்கேயோ அனைத்து மனிதர்களும் தேடித்தேடி களைத்துப் போய் விட்டார்கள். எவ்வளவு தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அவ்வளவு இன்னும் துக்கம், அசாந்தி பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது. சுகத்திற்காகத் தேடுகிறார்கள். ஆனால் பாருங்கள், அவர்கள் மூலமாகவே இன்னும் துக்கத்தை கொடுக்கக் கூடிய பொருள்கள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது அணுகுண்டுகள் போன்ற என்னென்ன பொருள்கள் உருவாகியிருக்கிறது. இந்த விஞ்ஞானம் நல்ல விதமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் நிறைய பொருள்களிடம் இருந்து சுகம் கிடைக்கும். ஆனால் வினாசக் காலத்தில் விபரீத புத்தி அல்லவா?! ஆகவே, அந்த புத்தியால் வேலையே தலைகீழாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது இந்த நேரம் அழிவுக்கான நேரமாகும். ஆகவே புத்தி தலைகீழாக வேலை செய்கிறது. உலகத்தில் அழிவைப் பற்றி யோசிக்கிறார்கள். ஆகவே தான் வினாசக் காலத்தில் விபரீத புத்தி என்பார்கள். யாருடன் விபரீத புத்தி? பரமாத்மாவுடன். இப்போது யாருடைய அன்பும் பரமாத்மாவுடன் இல்லை, மாயாவுடன் தான் அனைவரின் அன்பும் இருக்கிறது.

நாம் இந்த கண்களால் என்னென்ன பார்க்கின்றோமோ அதுவும் மாயை, இந்த சரீரம் கூட மாயை, இந்த உலகம் கூட மாயை, இந்த செல்வம், பணம் கூட மாயை என பலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் இதற்கு மாயை என்று கூற முடியாது. பணம் செல்வம் தேவதைகளிடம் கூட இருந்தது. சரீரம் கூட தேவதைகளுக்கு இருந்தது. மேலும் உலகத்தில் தேவதைகள் இருந்தனர். பிறகு அந்த மாயை கூட இருந்ததா என்ன? இல்லை. மாயை என்பது 5 விகாரங்கள் ஆகும் விகாரங்கள் தான் மாயை. இந்த மாயை தான் துக்கம் கொடுக்கிறது. மற்றபடி செல்வம், பணம் எதுவும் துக்கம் கொடுக்கும் பொருள் அல்ல. செல்வமோ சுகத்தின் சாதனம் ஆகும். ஆனால் அந்த செல்வத்தையும் கூட அசுத்தமாக, அபவித்திரமாக யார் மாற்றியது? 5 விகாரங்களே (மாயை). மாயை என்ற விகாரத்தின் காரணமாக ஒவ்வொரு பொருளும் துக்கத்தின் காரணமாகி விட்டது. இப்போது பணத்தினாலும் துன்பம், சரீரத்தினாலும் துன்பம், ஒவ்வொரு பொருளினாலும் இப்போது துக்கம் அடைந்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஏனென்றால் ஒவ்வொரு பொருளிலும் மாயை நுழைந்து விட்டது. இப்போது இந்த மாயையை விரட்டுங்கள். பிறகு உங்களுக்கு தேவதைகளுக்கு இருந்தது போல இந்த சரீரத்தினால், செல்வத்தினால் மற்றும் உலகத்தினால் சதா சுகம் கிடைக்கும்.

மாயாவிடம் இருந்து தப்பித்தல் என்றால் சரீரத்தை விட்டு போய்விடுவதோ அல்லது நாம் இந்த உலகத்தில் வராமல் இருப்பதோ கிடையாது. இந்த உலகமே மாயை அல்லது உலகம் பொய்யானது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். உலகம் பொய்யானது கிடையாது. உலகம் அனாதி. இது பொய்யாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. விகாரங்களினால் மனிதர்கள் துக்கம் அடைந்துள்ளனர். இப்போது இந்த உலகத்தை தூய்மையாக மாற்ற வேண்டும். இந்த உலகம் தூய்மையாக இருந்தது, அந்த தூய்மையான உலகத்தில் தேவதைகள் வாழ்ந்தனர். அவர்களும் இந்த உலகத்தின் மனிதர்களே தேவதைகளின் உலகம் மேலே

கிடையாது. மனிதர்களாகிய நாம் தேவதைகளாக இருந்த போது அந்த உலகத்திற்கு சொர்க்கம் அல்லது ஹெவன் என்று பெயர். மனிதர்களாகிய நாம் தான் சொர்க்கவாசிகளாக இருந்தோம். அதாவது அந்த நேரத்தில் சொர்க்கமாக இருந்தது. மேலும் நம்முடைய தலைமுறை சொர்க்கத்தில் இருந்தது. எனவே இந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் புரிந்துக் கொண்டு மாயையை நீக்க வேண்டும். அதாவது விகாரங்களை வெற்றி அடைய வேண்டும். ஏனென்றால் இந்த பணம் கூட விகார கர்மத்தின் கணக்கினால் கிடைத்தமையால் அதன் மூலமாகவும் துக்கம் ஏற்படுகிறது. சரீரமும் விகார கணக்கின் காரணத்தால் கிடைத்தமையால் அதிலும் நோய், அகால மரணம் ஏற்படுகிறது. இவ்வாறெல்லாம் துக்கம் கிடைக்கிறது. இல்லையென்றால் நமது உடலில் ஒரு போதும் நோய் ஏற்படாது. ஒரு போதும் அகால மரணம் ஏற்படாது. ஏனென்றால் பவித்ரதாவின் பலத்தினால் உருவானது. இப்போது விகாரத்தினால் உருவாகி இருப்பதால் இதில் துக்கம் ஏற்படுகிறது. இப்போது இந்த துக்கங்களிலிருந்து விடுபடவும், இவ்வுலகத்தை சுகமாக மாற்றுவதற்காகவும் அவரை (பரமாத்மா) அழைக்கிறார்கள். எனவே இப்போது பாருங்கள், பாபா நமக்கு ஞானக் கண்ணை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதை புத்தியில் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த ஞானத்தின் மூன்றாவது கண் பிராமணர்களாகிய நம்மிடம் இருக்கிறது. தேவதைகளிடம் இல்லை. முதலில் நாம் சூத்திரர்களாக இருந்தோம். சூத்திரன் என்றால் விகாரி, இப்போது விகாரியிலிருந்து தூய்மையான மார்க்கத்தில் தனது காலை வைத்துள்ளோம். அதாவது நாம் பிராமணர் ஆகிவிட்டோம். பிராமணர்களுக்குத் தான் மூன்றாவது கண் இருக்கிறது. பிறகு தேவதைகளாகும் போது பிராலப்தம் கிடைக்கிறது. தேவதைகளுக்கு ஞானக் கண் அவசியம் இல்லை. சங்கு, சக்கரம், கதாயுதம், தாமரை போன்ற அலங்காரங்கள் அனைத்தும் பிராமணர்களாகிய நமக்குத் தான். தேவதைகளுக்கு கிடையாது.

இந்த சங்கு கூட ஞானத்தினுடையதாகும். ஆனால் பக்தி மார்க்கத்தில் அவர்கள் அந்த பொருட்களை ஸ்தூலமாக வைத்து விட்டனர். கதாயுதம் என்றால் ஐந்து விகாரங்களை நாம் வெற்றி அடைந்திருக்கிறோம். சக்கரம் இந்த 4 யுகங்களைக் குறிப்பதாகும். முதலில் நாம் தான் தேவதையாக இருந்தோம். பிறகு எப்படி கீழே வந்தோம். இப்போது மீண்டும் பாபா மேலே உயர்த்துவதற்காக வந்திருக்கிறார். எனவே இந்த சக்கரம் முழுவதையும் நாம் பூர்த்தி செய்து விட்டோம். இது தான் சுயதரிசன சக்கரமாகும். அதாவது சுயத்தை-தரிசனம் என்றால் அறிந்துக் கொண்டோம். இது எப்படி பழையதாகியது என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். அட, இது நியமம் ஆகும். காலம் போகப் போக பழையதாகத்தான் வேண்டும். பழையதாகும் போது தான் புதியதாகக் முடியும். இந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டியதாகும். ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் எப்படிகெல்லாம் நியமம் இருக்கிறது. எனவே இப்போது நாம் முயற்சி செய்து மேலே எழ வேண்டும். புதியதாக வேண்டும். மற்றபடி பாபா இருந்த போது நாம் ஏன் கீழே விழ வேண்டும் என கேட்கக் கூடாது. அவர் விழ வைத்தாரா என்ன? ஒரு வேளை நாம் விழவில்லை என்றால் தூக்கி விட பாபா எப்படி வருவார். விழுந்துள்ளோம், எனவே தான் அவர் வந்துள்ளார். பதீதர்களை பாவனமாக்கக் கூடியவர் என்று நாம் அவரை மகிமை செய்கிறோம். பதீதமே ஆகவில்லை என்றால் பாவனமாக்கக் கூடியவர் என்று அவரை எப்படிச் கூற முடியும். எனவே பதீதமாக வேண்டும். பிறகு பாவனமாக வேண்டும். மீண்டும் பாவனத்திலிருந்து பதீதமாக வேண்டும். இது அனைத்தும் சுழற்சியாகும். ஆகவே, இந்த சுழற்சியைப் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும். தன்னை பதீதத்திலிருந்து பாவனமாக்க வேண்டும். பூஜைக்குரியவராக வேண்டும். அப்போது தான் நமக்கும் மகிமை இருக்கிறது. எனவே மாறுபவருக்கும், மாற்றுபவருக்கும் மகிமை பாடப்பட்டிருக்கிறது. மாற்றுபவர், மாறுபவர் இருவரும் வேண்டும் அல்லவா! மாறுபவரும், மாற்றுபவரும் ஒருவராக இருக்க முடியாது. ஆத்மாவே பரமாத்மா, பரமாத்மாவே ஆத்மா..... இப்படி கிடையாது அல்லவா. மாறக் கூடியவர் தனி, மாற்றக் கூடியவர் தனி. எனவே இந்த விஷயங்களைப் பற்றி ஒரு போதும் குழப்பம் அடையக் கூடாது, நாம் தான் மாற வேண்டும், உயர வேண்டும், முயற்சி செய்ய வேண்டும். தந்தை வந்து நமக்கு உண்மையான முயற்சி என்ன என்பதைப் புரிய வைக்கின்றார். உயர்ந்த பிராப்தியை அடைவதற்கான முயற்சி என்ன? அதை இப்போது கற்பிக்கின்றார். இவ்வளவு காலம் யாரும் நமக்கு அந்த முயற்சியைக் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் கற்பிக்கக் கூடியவர்கள் அனைவருமே குழப்பத்தில் இருக்கிறார்கள் அல்லவா! உயர்த்தி விடக் கூடியவர் இப்போது வந்திருக்கின்றார். வந்து உயர்வதற்கான முயற்சியைத் தெரிவிக்கின்றார். அதை நாம் எவ்வளவு கடைபிடிக்கின்றோமோ அவ்வளவு பிராப்தியை அடைகிறோம். எனவே, இந்த ஞானம் அனைத்தும் புத்தியில் இருக்கிறது. அதற்கு நாம் எவ்வாறு கடினமாக உழைக்க வேண்டும். மேலும் என்ன முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதில் கவனம் வைக்க வேண்டும். மற்றபடி சக்கரம் அதனுடைய காலத்திற்கு ஏற்ப சுழலத்தான் வேண்டும்.

இப்போது பாபா உயர்ந்த காரியம் செய்வதற்காக வந்திருக்கிறார் என்றால் அதனுடைய முழு பயனையும் அடைய வேண்டும். மற்றபடி கிறிஸ்து, புத்தர் போன்றவர்கள் வந்து என்ன காரியம் செய்தனரோ அது வேறு. அவை நம்முடைய இறங்கும் கலையின் நேரமாகும். இப்போது ஏறும் கலையின் நேரமாகும். எனவே நேரத்தையும் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும். அனைத்து ஆத்மாக்களையும் மேலே அழைத்துச் செல்வதற்கான சமயம் ஆகும். அவர்கள் (தர்ம ஸ்தாபகர்கள்) வருவதே துவாபரயுகத்தில் ஆகும். மேலும் கலியுகம் கீழேதான் வர வேண்டும். எனவே அவர்கள் கீழே தான் வர வேண்டும். தூய்மையிலிருந்து பதீதமாகத் தான் வேண்டும். ஆகவே, தான் அவர்களை பதீதத்திலிருந்து பாவனமாக்குபவர்கள் என்று கூற முடியாது. சிவபாபா ஒருவர் தான் பதீதர்களை பாவனமாக்குவதற்காக வருகின்றார். மேலும் அனைத்து ஆத்மாக்களையும் கதி சத்கதிக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். ஆகவே ஒருவருக்குத் தான் பொருப்பாகிவிட்டது அல்லவா? யார் எவ்வளவு பெரிய ஆத்மாவாக இருந்தாலும் அவர் முதலில் பவித்ரமாக வருகிறார்கள். பிறகு அவர்கள் கீழே தான் போக வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்களின் சக்கரத்தின் திருப்பம் அவ்வாறு உள்ளது. ஆகவே கீழே தான் வர வேண்டும். தனது நியமப்படி அனைவரும் அந்த சக்கரத்தைக் கடந்து தான் ஆக வேண்டும். இப்போதைய நேரம் ஏறக் கூடிய நேரமாகும். உயர்ந்த விட நிமித்தமாக இருப்பவர் ஒருவரே. இப்போது தந்தையிடமிருந்து அந்த சௌபாக்கியத்தை அடைய வேண்டும்.

இப்போது இங்கே உங்களுக்கு நிறைய வருமானம் வந்து கொண்டிருக்கிறது, ஒன்றிலிருந்து 100 மடங்கு, 1000 மடங்கு உங்களுக்கு வருமானம் சேமிப்பாகிக் கொண்டிருக்கிறது. உற்சாகத்துடன் செய்யக் கூடியவர்களுக்கு அந்த உற்சாகத்திற்கும் கூட கிடைக்கிறது. வேறு வழியின்றி செய்பவர்கள், துன்புற்று கஷ்டத்துடன் செய்பவர்கள் அல்லது வெளியே தெரிவதற்காக செய்யக் கூடியவர்கள். அதற்கு ஏற்ப கிடைக்கிறது. பலருக்கு உலகத்தினர் நான் இதைச் செய்தேன், அதைச் செய்தேன்..... என்பதை பார்க்க வேண்டும் என உள்ளுக்குள் இருக்கிறது. பலர் தானம் கூட தெரிவதற்காகவே செய்கிறார்கள். அனைவருக்கும் தெரிய வேண்டும் என நினைப்பார்கள். அந்த தானத்தின் சக்தி பாதி போய் விடுகிறது. எனவே, குப்தமாக செய்வதற்கு நிறைய மகத்துவம் இருக்கிறது. அதில் சக்தி இருக்கிறது. அதற்கு நிறைய கிடைக்கிறது. வெளியே காட்டும் போது கணக்கு குறைந்து விடுகிறது. எனவே, செய்வதற்குக் கூட முறை இருக்கிறது. சதோகுணம், ரஜோ குணம், தமோ குணமாக செய்வதில் கூட கணக்கு இருக்கிறது. எனவே நம்முடைய கர்மத்தை எப்படி சிரேஷ்டமாக்குவது, எவ்விதத்தில் செய்தால் நம்முடைய பாக்கியத்தை உயர்த்திக் கொள்ள முடியும், அதை உருவாக்கிக் கொள்ளக் கூடிய முறை தேவை. இப்படி ஒரு வேளை நல்ல முறையோடு சென்றுக் கொண்டிருந்தால் நிச்சயமாக அதிர்ஷ்டம் உயர்ந்துக் கொண்டே போய்க் கொண்டிருக்கும். நல்லது.

பாப்தாதா மற்றும் தாயினுடைய இனிமையிலும் இனிமையான மிக மிக நல்ல குழந்தைகளுக்கு அன்பு நினைவுகள் மற்றும் காலை வணக்கம்.

வரதானம்: ஆசீர்வாதம் மற்றும் மருந்து மூலமாக உடல் - மனதின் நோயிலிருந்து விடுபடக் கூடிய சதா திருப்தியான ஆத்மா ஆகுக !

எப்போதாவது சரீரத்தில் நோய் ஏற்படலாம், சரீரத்தின் நோயினால் மனம் துன்பம் அடையக் கூடாது. எப்போதும் குஷியில் ஆடிக் கொண்டே இருந்தால் உடலும் சரியாகி விடும். மன மகிழ்ச்சியோடு உடலை நடத்தினால் இரண்டு பயிற்சி ஆகிவிடும். மகிழ்ச்சி என்பது ஆசீர்வாதம், பயிற்சி என்பது மருந்து. எனவே, ஆசீர்வாதம், மருந்து இரண்டினாலும் உடல்-மன நோயிலிருந்து விடுபடலாம். மகிழ்ச்சியினால் வலியும் மறந்து போகும். எப்போதும் உடல், மனம் திருப்தியாக இருந்தால் அதிகமாக யோசிக்க வேண்டியதில்லை. அதிகமாக யோசிப்பதால் நேரம் வீணாகிறது. மேலும் மகிழ்ச்சி மறைந்து விடுகிறது.

கலோகன்: விஸ்தாரத்திலும் சாரத்தைப் பார்க்கக் கூடிய பயிற்சியை செய்தால் ஸ்திதி எப்போதும் ஒரே நிலையில் இருக்கும்.